

Ο ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΟΙΝΟΠΟΤΗΣ.

(Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ νεκροταφείῳ Ἀθηῶν)

Κατὰ τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως κατοικεῖ γέρων μακρῆς, ἀγαθώτατος καὶ ἐντιμὸς οἰκογενειάρχης, πολὺ ἐν τῇ νεότητί του ἐργασθεὶς χάριν τῶν τέκνων του· μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅμως εἶχε καὶ τὸ προτέρημα ν' ἀγαπᾷ παρὰ πολὺ τὸν οἶνον καὶ ἰδίως τὸ ἐλληνοπρεπέστατον ρετσί-
ράτο. Ὅσακις δὲ ἦτο στὸ κέφι ἔλεγε εἰς τοὺς υἱοὺς του «παῖδιά μου, σὰς ἀφίνω εὐχὴ καὶ κατάρα σὰν πεθάνω καὶ μὲ κατεβάσουνε στὸ κρῦο χῶμα, νὰ μοῦ βάλετε στὴν ἀγκαλιὰ μου, μὴ μπουκάλα χιλιάρικη ῥετσίνατο . . . μὰ . . . ἀπ' τὸ καλὸ!». Οἱ υἱοὶ του γελῶντες τοῦ τὸ ὑπέσχοντο· καὶ ὄντως μετὰ τινὰ χρόνον ὁ γέρων πεθαίνει, οἱ δὲ υἱοὶ του, οἵτινες πολὺ ἀγαποῦσαν τὸν ἀγαθὸν πατέρα τους, ἐξεπλήρωσαν τὴν θέλησίν του, καὶ ἰδοὺ ἅμα κατεβιβάσθη εἰς τὸν λάκκον, πρὶν ἐπιτεθῇ τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου, προσέρχεται μεγαλοπρεπὴς ἡ χιλιάρικη! καὶ τίθεται πλαγιαστὴ, καὶ στόμα μὲ στόμα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πεθαμένου ἄνευ πώματος . . . ὅλοι τὸν συχώρεσαν· κ' ἐγὼ μαζὺ μὲ ὅλους, ἂν καὶ ἔφυγα ἄλλοτε πρῶ-
τερα γιὰ νὰ μὴν ἀκούσω τὸν ἀπαίσιον κρότον τοῦ χῶματος ἐπὶ τῶν σаниδιῶν, κρότον τὸν ὅποιον μόνον Ἑβραϊκῇ καλλιαισθησίᾳ δύναται νὰ ἀνεχθῇ! . . .

Μετ' ὀλίγον ἐλησμονήθη καὶ ὁ γέρων καὶ ἡ φιάλη!

Τρία ἔτη παρήλθον ἔκτοτε καὶ ἰδοὺ ὁ τάφος τοῦ γέροντος ἀνοίγεται ὅπως τὰ ὅστ' ἀπαρασκευασθέντα καταλήλως μεταφερθῶσιν εἰς τὸν διαρκῆ τάφον. . . σκάπτει ὁ νεκροθάπτης σκυθρωπὸς, διότι πολὺ ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰργάσθη καὶ ὀλίγα ἀπῆλαυσε . . . αἶφνης ἐγείρεται ἐκπεπληγμένος καὶ πηδᾷ ἐκτὸς τοῦ τάφου κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τὴν χιλιάρικη πλήρη! φωνάζει τοὺς συναδέλφους του, οὗτοι προσέρχονται καὶ τὸν περικυκλοῦσιν ἐν εὐθυμίᾳ . . . Λαμβάνουσι τὴν φιάλην διαδοχικῶς εἰς τὰς χεῖρας των, τὴν πλησιάζουσι εἰς τὸν ἥλιον . . . χρῶμα ἀμίμητον . . . τὴν πλησιάζουσι εἰς τὴν μύτην των, μυρωδιὰ ἐξαιρετος . . . Ὁ εἰς προτείνει δι' αὐτῆς νὰ πλύνωσι τὰ ὅστ' αὐτοῦ μακαρίτου καὶ νὰ πῶσι τὸ προωρισμένον διὰ πλύσιμον . . . ὁ δεύτερος πρὶν εἶπῃ τὴν γνώμην του ἐρωτᾷ «γιατί τάχα εἶναι πεντέξη δάχτυλα κάτω; νὰ μὴν ἦπε ὁ πεθαμένος;»

Κουτὲ, ἀπαντᾷ ὁ τρίτος, ἂν μπορούσε νὰ πγίῃ ὁ μακαρίτης, ἔννοια σου καὶ δὲ θ' ἄφινε στάλα . . .

Βρὲ ἔρχεστε νὰ τὴν πλοῦμε! φωνάζουν ὅλοι ταυτοχρόνως . . .

Δοκιμάζει ὁ κρατῶν τὴν φιάλην . . . θαυμάσιο κρασί . . .

Μάτην προσπαθοῦσι νὰ τὴν ἀποσπᾶσιν τῶν χειρῶν του, πίνει σὰν Θεός . . .

Τέλος πίνουν καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ἰδοὺ ἄσμα τονίζεται περὶ τὰ διεσπαρμένα ὅστ' αὐτοῦ κεκοιμημένου λαμβάνοντος χίλια συχώρια! Καὶ οὐδέποτε ἐσυγχωρήθη μετὰ μεγαλειτέρας κατανύξεως ἄνθρωπος, ὅπως ἐσυγχωρήθη ὁ μετὰ θάνατον οἰνοπότης.

Μαλλιάρὸς Τριαντάφυλλος.

ΟΛΑ ΤΑ ΘΕΛΟΥΝ ΛΥΤΑ!

Ἐπ' εὐκοιρίᾳ τῆς λύσεως τοῦ μεθοριτικοῦ.

Ὅλα τὰ θέλουνε λυτὰ οἱ δόλιοι οἱ Ῥωμηοί.
Ἔτσ' ὁ Θεὸς τοὺς ἔπλασε λυτὰ νὰ τὰ γυρεύουν.
Κι' ἂν δὲν λυθοῦνε, γίνονται ἀμέσως ἀχαρνοί,
Κι' ἀμέσως ξεθεόνονται κι' ἀμέσως ἀγριεύουν.
Καὶ τὸ τσιτόνουν στὸν καυγὰ μ' ὅλα τους τὰ σωστά,
Γιατὶ τὰ θέλουνε λυτὰ.

Ἐδέθη ἓνα ζήτημα; Τρεχάτ' εὐθὺς γειτόνει!
Ἐκεῖνο κομποδένεται, κ' ἐκεῖνοι μεταξὺ τους
Ἐνας τὸν ἄλλον βλέποντας τὰ μάτια του γουρλόνει.
Μωρὲ ποῖός τ' ὤδεσεν αὐτό; Καὶ τ' ὤδεσαν αὐτοὶ τους.
Ἐνας στὸν ἄλλον ἄγρια τὴ σκούφια του πετᾷ,
Κι' ὅλα τὰ θέλουνε λυτὰ.

Ἀψίκοροι στὸ δέσιμο, στὸ λύσιμο ἐπίσης
Τὴν λύσι δέσι θέλουμε κ' εὐθὺς τὴν δέσι λύσι.
Γι' αὐτὸ θαρρεῖς τὸν ἔπλασε τὸν Ἕλληνα ἡ φύσις.
Οὔτε λυτὸ οὔτε δετὸ κανὲν νὰ μὴν ἀφήσῃ.
Εὐχαριστοῦντ' οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ αὐτὰ κι' αὐτὰ,
Νάχουν δεμένα τὰ λυτὰ.

Ὅλα τὰ θέλουνε λυτὰ καὶ τὸ πουγγὶ ἐν πρώτοις
Τοῦ γείτονός του ὁ καθεὶς, καὶ ὑστερον τοῦ Κράτους.
Καὶ ὅ,τι ἄλλο δένεται σφιχτὰ, λαχταριστὰ.
Δὲν τοὺς ἀρέσει, ἄπαγε! ποτὲ ἡ ἐκκρεμότης.
Θαρρεῖς γι' αὐτὸ ἐπλάσθησαν κι' αὐτ' εἶναι ἡ δουλειά τους
Ὅλα νὰ θέλουνε λυτὰ.

Ἀβδηρίτης.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ—ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΙ

Πρὸ πολλοῦ εἶχα τὰς ιδέας μου περὶ τῆς μεγάλης ὑγιεινῆς σημασίας τῶν καλῶν ἢ κακῶν ὑποδημάτων.
Ἄλλ' ἀπ' ὅτου ἐφήρμοσα αὐτὰς τὰς ιδέας εἰς ἐμὲ αὐτόν, ἐπιβληθεὶς τὸν ὑποδηματοποιόν μου, ἐνόμισα περιττὸν νὰ φροντίζω καὶ διὰ σὰς. Ἀναλαβὼν τὸν ἀγῶνα νὰ διορθώσω τὰς κεφαλὰς σας, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀποβλέψω καὶ εἰς τὰ ἀντίθετα τοῦ ἐγκεφάλου σας ἄκρα. Ἄλλ' εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ Λονδίνου ἤρξα καλὰς ιδέας περὶ ὑποδηματοποιίας, ἐξενεχθείσας ἐσχάτως εἰς τὴν ἐν Γενέβῃ συγκροτηθεῖσαν Σύνοδον ὑγιεινῆς.

Ὁ περὶ τοῦ κλάδου τούτου τοῦ ἀνθρωπίνου ἱματισμοῦ ὁμιλήσας εἶναι στρατιωτικὸς καὶ συνταγματάρχης μάλιστα, ὁ κ. Τσίγλερ. Τί πρόστυχοι καὶ τί ἀνάξιοι τοῦ θεοῦ ἐπαγγέλματος ὁ ἐξασκοῦσι εἶναι πολλοὶ τῶν Εὐρωπαίων ἀξιωματικῶν. Γνωρίζουν τόσα πράγματα ὥς νὰ ἦσαν καθηγηταί. Ἐνῶ οἱ ἰδικοὶ μας εἶναι πολεμικοί, ὥς τὸ

ἄδολον γὰρ. Ἄλλο ἀπὸ τὸ σπαθί, τὰ σιδερωμένα μου-
τρα καὶ τὸν φουντωτὸν μύστακα δὲν γνωρίζουν

Ὁ Τσίγλερ ἤρξατο τῶν παρατηρήσεών του ἐκ τοῦ γε-
γονότος ὅτι ἡ Χειρουργικὴ Ἑξεταστικὴ Ἐπιτροπὴ κατ'
ἔτος ἀπορρίπτει 800 νεοσυλλέκτους ἐνεκὰ τῆς κατασκευῆς
τοῦ ποδὸς προερχομένης ἀπὸ κκκοκκωμένα ὑποδήματα.
Ἄν ἐρρύντιζαν διὰ τοιαύτας λεπτομερείας οἱ δικοὶ μας,
θ' ἀπερρίπτοντο ἴσως ὀκτακισχίλιοι.

Ὁ ποὺς, ἐξακολουθεῖ ὁ κ. Τσίγλερ, ἀποτελεῖ ἐν
τόσον ἐλαστικὸν τόξον ὥστε εἰς ἕκαστον βῆμα συστέλ-
λεται καὶ διαστέλλεται, μηκώνεται καὶ βραχύνεται,
γραμμὴ δὲ τις συρομένη διὰ τοῦ μεγάλου δακτύλου δια-
τέμνει τὴν πτέρναν. Ἄλλ' οἱ ὑποδηματοποιοὶ οὔτινες
εἶναι ἀμαθέστατοι ἐκείνου ὅπερ ὤφειλον νὰ γνωρί-
ζουν, πολὺ καλὰ, τὴν ἀνατομίαν δηλαδὴ τοῦ ποδὸς,
δὲν ἀφίνουν τόπον ἀρκετὸν εἰς τὴν πλαγίαν ἐπέκτασιν
τοῦ μεγάλου δακτύλου. Τὸν περισφίγγουν, τὸν περιορί-
ζουν τὸν αἰχμαλωτίζουν καὶ τὸν ἀναγκάζουν, νὰ ἔρῃ
θέσιν ἐπὶ τῶν ἄλλων δακτύλων. Ἐκ τούτου γεννῶνται
συχνὰ φλογώσεις τοῦ μεγάλου δακτύλου, κἄλοι, πληγώ-
ματα καὶ ἐνίοτε σωστὴ ἀρθριτικὴ φλόγωσις.

Ἄλλο πάλιν κακὸν, εἶναι ἡ ἀποπλάτυνσις τοῦ ποδὸς
ὅποτε τὸ τόξον μεταβάλλεται εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν, ἐπο-
μένως μακρὰ ὁδοιπορία καθίσταται ἀδύνατος. Εἰς τὸ ἐ-
λάττωμα τοῦτο συντελεῖ καὶ ἡ συνήθεια τοῦ φέρειν ἀπὸ
πρώτης νεότητος μεγάλη βάρη· ἀλλ' ὁ κ. Τσίγλερ φρονεῖ
ὅτι καλὰ ὑποδήματα ἐκναφέρουν τὸν πόδα εἰς τὴν φυ-
σικὴν του κατάστασιν.

Τὸ πρῶτον πρόσκομμα, καθ' οὗ δύνανται νὰ προσκρούσῃ
μία μεταρρύθμισις περὶ τὴν μορφήν τῶν ὑποδημάτων, θὰ
προέλθῃ ἀπὸ τὰς δαπάνης τῆς ἀλλαγῆς τῶν καλαποδίων.
Οἱ ὑποδηματοποιοὶ θὰ ἀντισταθοῦν. Κατόπιν ἔρχονται
τὰ κληροῦδα τῆς μόδας, τὰ ὅποια οἱ ὑποδηματοποιοὶ
εἶναι ἠναγκασμένοι ν' ἀκολουθοῦν.

Ὁ Τσίγλερ ὠμίλησε καὶ περὶ στρατιωτικῶν ὑποδημά-
των. Οἱ Ἑλβετοὶ πικρεδέχθησαν κατ' ἀρχὴν τὸ «τακτι-
κόν» ὑπόδημα διὰ τὸν στρατὸν, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ ἔμεινε ἀ-
καρπός, διότι οἱ Ἑλβετοὶ στρατιῶται ὑποδύονται ἰδίους
ἐξόδοις των. Μόνον παρὰ τῷ γερμανικῷ καὶ τῷ ἰτα-
λικῷ στρατῷ εἶναι εἰσηγμένον τὸ φυσικὸν ὑπόδημα. Τὸ
1876 ἡ κυβερνήσις τοῦ Βάδεν διοργάνωσεν ἑκθεσιν ὑ-
ποδημάτων, ἐν ἣ τὸ πρῶτον βραβεῖον ἔλαβεν ἡ Ἰταλία.
Ὁ γαλλικὸς στρατὸς ὑποδύεται κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμαρ-
τημένον σύστημα. Ὁ ῥωσσικὸς ὅσον τὸ δυνατόν χειρό-
τερα. Ἐν γένει αἱ διατάξεις τῆς στρατιωτικῆς ὑποδύ-
σεως δέον νὰ ἀναθεωρῶσιν εἰς τὸ ἱατρικὸν τοῦ Στρατοῦ
Ἐπιτελεῖον.

Μεγάλῃς σπουδαιότητις ἐπίσης εἶναι ἡ ὑπόδησις τῶν
παιδίων. Οἱ ὑποδηματοποιοὶ δέον νὰ διδάχθωσι τὴν
θεωρίαν τῆς τέχνης των. Αἱ δὲ κυβερνήσεις πρέπει νὰ
φροντίσουν διὰ πρότυπα ὑποδηματοποιεῖα, ὅπου νὰ κα-
τασκευάζεται, ἐπομένως δὲ καὶ νὰ διδάσκηται τὸ «**Φυ-
σιολογικὸν ὑπόδημα**».

Εἰς τὴν αὐτὴν Σύνοδον κατεκρίθη καὶ τὸ ὑλικὸν δι' οὗ
κατασκευάζονται τὰ ὑποδήματα. Τὸ βιδέλο δὲν ἀντα-
ποκρίνεται εἰς τὸν κανόνα τῆς ὑγιεινῆς. Προτιμώτερα
τὰ ἐκ λινού, τὰ ἐκ κατσὲ καὶ ἐκ δερμάτων ἄλλων ζώων.
Τὰ δὲ τοῦ συρμοῦ ὑποδήματα τῶν γυναικῶν ἐκηρύχθη-
σαν ὡς αὐτόχρημα στρεβλωτήρια τῶν ποδῶν. Αἱ παρι-
σιναί, εἶπε Γάλλος ἱατρὸς, τείνουσι μὲ ταῖς μπόταις των
νὰ παρομοιάσουν τοὺς πόδας των πρὸς πόδας ἵππων.

Δηλαδὴ, ἄλλαις λέξεσι, μέγα σκέτα, τὸ ἰδανικόν των
εἶναι νὰ γίνουν φοράδες.

Εἰς τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως, ὁ αὐτὸς Τσίγλερ ἐξέ-
φρασε λύπην ἐνεκὰ τῆς μεγάλης ἐπιρροῆς ἣν ἐξασκεῖ ἡ
μόδα ἐπὶ τῆς ὑποδήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἐνε-
κὰ τοῦ θλιβεροῦ γεγονότος ὅτι καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ,
ὡς καὶ εἰς τόσα ἄλλα, αἱ σύζυγοι κατόρθωσαν νὰ χώσουν
τοὺς συζύγους των μέσα σ' τῆς παντόφλης των.»

Ὁ κ. Τσίγλερ ἐλησμόνησε μόνον ὅτι ὑπάρχουν ἐξαιρε-
τικαὶ περιπτώσεις καθ' ἃς ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ ἀνδρὸς
εἶναι ἐντὸς τῆς παντούφλης τῆς γυναικός. Ἀλλὰ ποῦ
τοιαῦται γυναῖκες καὶ ποῦ τοιοῦτοι πόδες;

Ἐν τέλει συμβουλεύουν τὴν ἀρτισύστατον Ὑγιεινὴν
Ἑταιρίαν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ κακὸν τὸ ὅποτον κάμνουν
εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πρωτεύουσας οἱ ὑποδηματοποιοὶ,
οὔτινες θυσιάζουν τὴν ὑγείαν εἰς τὴν κομψότητα καὶ κά-
μνουν ὥστε ὑπὸ τὰ κομψότερα ὑποδήματα νὰ κρύπτων-
ται οἱ ἀχρεϊέστεροι πόδες.

Κουρκουμέλης.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

ΔΙ' ΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ.

Τί πρέπει νὰ κάμῃς, ὅταν ἐνοικιάσῃς οἰκίαν ἀντὶ τοῦ
ἀνωτάτου ἐνοικίου ὅπερ εἰς τὸ βαλάντιόν σου ἐπετρέπετο
νὰ δώσῃ, φύσει μισάνθρωπος ὢν, καὶ ἔχων νὰ κυβερνήσῃς
πλὴν τοῦ ἀβροῦ σου σώματος καὶ ὀλίγον πνεῦμα, ἀνακα-
λύψῃς ὀλίγας ἡμέρας ἀφοῦ κατώκησες ἐν αὐτῇ, ὅτι ἡ
γειτονικὴ σου οἰκία κατοικεῖται ὑπὸ μιᾶς μητρὸς ἐννέα
τέκνων, μητρὸς ζωῆς ἀπὸ φωνῆν, τέκνων προγευματι-
ζόντων ἀπὸ ξεφωνητᾶ, ὅτι πλὴν τούτων ὑπάρχουσι δύο
τρεῖς δοῦλαις, ἡ μία ἀντιπαθητικωτέρας φωνῆς τῆς ἄλ-
λης, ὅτι ἡ μητέρα φροντίζει **μεγαλοφώνως** περὶ τέκνων,
αὐγῶν, ψωμιοῦ, νεροῦ, σταφυλιῶν, τὰ παιδιὰ φωνάζουν τὴν
μαμὰ τους ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα, εὐρισκομένην ἐκείνην
εἰς τὰ κεραμίδια, ἡ δοῦλαις σφουγγαρίζουν καὶ ἀνταλάσ-
σουν χᾶδια μὲ τὰ παιδιὰ τὰ ὅποια χαριεντίζονται: Πιπί-
τσα, τί θέλει τὸ Πιπάκι μου, σοῦπα; σοῦπα; ἔλα κάτου,
κατόπιν τρεῖς τέσσαρες πέντε φωναὶ πιάνουν τὸ χορὸ, ἀ-
νακατόνονται, βαλσίζουν μὲ σατανικὴν γληγοράδα, δὲν
εἶναι πλέον φωναί, εἶναι συριγμοί, ἐνίοτε συγκεχυμέναι
καὶ ἀδιάκριτοι, ἐνίοτε κρυσταλλούμεναι εἰς τραγανὴν
φρασεολογίαν, καὶ ὅτι εἰς τὴν αὐλὴν ἄλλο κοντσέρτο ἀπὸ
παιδιὰ πιάνονται ἀπὸ τὰ μαλλιά ἢ παίζουν ὅλα μαζὺ ἢ
κλαίουں ὅλα μαζὺ ἢ τρέχουν ὅλα μαζὺ, ὅτι τὸ σπῆτι
κὺτὸ τὸ γειτονικὸ, τὸ καταραμένο, δὲν εἶναι σπῆτι,
ἀλλὰ ἐργοστάσιον ὅπου κατασκευάζονται δι' ἀτμομηχα-
νῆς φωναί, πατήματα, ἀναιδοκατεβάσματα, μαλώματα,
παραγγελίαι, ἀλλὰ μέγας φωνογράφος εἰς τὸν ὅποτον
ἔχουν ἐμφυσῆσαι τὰ λογάκια των ἐν ἑκατομμύριον ἀν-
θρώπων διαφόρου γλώσσης, ἐθνικότητος, τόνου φωνῆς
καὶ ἐν ἑκατομμύριον σπουργιτῶν, κορυδαλῶν, κοτσιφιῶν,
γαλῶν, κωνῶπων, σαρακιῶν, καὶ ὅτι μία χεὶρ—ἡ ἰδίᾳ ἡ
Κόλασις,—τὸν γυρνᾷ κάτω ἀπὸ τὴν ἀκοήν σου αὐτὸν τὸν
φωτογράφον καὶ βγάζει, βγάζει, βγάζει, λόγια, λόγια,
λόγια· καὶ ὅτι παρὰ τὴν γειτονίαν αὐτὴν σὺ θέλεις νὰ ἐρ-
γασθῇς, νὰ γράψῃς, νὰ μελαγχολήσῃς, νὰ ῥεμβάσῃς, νὰ